

Autobusa vadītāja Kristīne Birziņa



“Ventspils reisa” autobusus pie stūres var arī pamanīt daļā dzimuma pārstāves, kuras kopā veido 15% no uzņēmuma autobusu vadītājiem. Kristīne Birziņa ir viena no šīm dāmām, kura kolektīvam pievienojusies salīdzinoši nesen. Pirms tam viņa veiksmīgi vairākus gadus strādājusi par viesmīli un vadījusi savu kafejnīcu. Iespējams, Kristīne neapzinājās, ka nākotnē ikdiens būs krasi atšķirīgs un ka autobusa vadītājas darbs tik ļoti iepatiksies.





-Par autobusa vadītāju esi kļuvusi salīdzinoši nesen, un pirms tam strādāji ar pasažieru pārvadāšanu nesaistītā jomā. Kā izdomāji, ka profesija jāmaina un

jāsāk strādāt “Ventspils reisā”?

- Vispār jau ir viens vainīgais, kādēļ man tik ļoti patīk braukt, īpaši ar lielām mašīnām. Man brālim ir pilnīgi visu kategoriju tiesības. Kad viņš dienēja armijā, viņš pārvietojās ar smagajām mašīnām. Viņam bija divas mašīnas. Reiz, kad vajadzēja mainīt riepas, biju viņam līdzī. Kamēr viņš mainīja riepas vienai mašīnai, es stāvēju ārā. Brālis teica, lai nestāvu aukstumā, nesalstu un lai eju pagaidu otrā mašīnā. Tad sēdēju siltajā, rūcošajā mašīnā. Nevarēju noturēties pamēģināt. Pajautāju brālim, vai varu mazu gabaliņu pamēģināt izbraukt. Viņš atļāva. Es sāku braukt, un tik viegli pārslēgt pārnesumus, viss tik pārredzams. Rodas tāda kā varas sajūta, ka tu, mazs cilvēks, vadi tik lielu mašīnu. Ir video internetā, kur autobusa vadītājs baltā kreklā pārslēdz ātrumus ar diviem pirkstiem, knapi pieskaroties. Tieši to arī jutu, braucot ar brāļa smago mašīnu. Tā arī radās patika pret mašīnām.

Pēc gadiem dzīvēs viss sagrozījās tā, ka sāku mācības autoskolā, lai iegūtu D kategorijas tiesības. Nākamajā dienā pēc braukšanas eksāmena nokārtošanas, tā teikt, “svaigi cepta” ar džinsu biksēm aizgāju uz *Ventspils reisu* pieteikties darbam. Domāju, ka aiziešu, noskaidrošu visu sīkāk, un intervija būs citā dienā. Sagadījās, ka tajā pašā dienā kādai citai sievietei, tagadējai kolēģei Julijai, jau bija jāierodas uz interviju. Līdz ar to tāda, kāda biju atnākusi, vispār nesagatavojusies, devos runāt ar vadību. Vispār bija ļoti liels satraukums, jo pirmajā reizē, kad cilvēks tevi redz, viņš jau neredz to, cik ļoti man patīk transports un cik ļoti šī nozare aizrauj. Ļoti labi atceros priekšsēdētāja jautājumu intervijas laikā: “Ko mēs zaudētu, ja nepieņemtu Jūs darbā?”. Uz ko atbildēju: “Ļoti labu šoferi”. Man šķiet, ka šai atbildei bija liela loma, kādēļ mani pieņēma darbā. Izejot no kabineta, bija sajūta, ka neaptvēru, kas īsti notika. Mazliet jutu bailes par to, vai mani pieņems darbā, jo iepriekšējās profesijas ir nesaistītas ar pasažieru pārvadāšanu. Pagāja diena, man zvanīja, ka varu ierasties parakstīt darba līgumu. Protams, zvana laikā centos neizrādīt savu sajūsmu, paturēju emocijas sevī. Pēc zvana biju ļoti, ļoti priecīga, un emocijas tika izliktas uz āru.

-Kāda bija pirmā darba dienā?

-Atceros, ka saņēmu autobusa atslēgas, visu pārējo. Iekāpjot autobusā, saprotu to, ka neko nesaprotu. Man jāuzraksta pavadzīmes, kilometrāža, cik bākā degviela, tad jāgatavo kases aparāts, jāizdara daudz. Labi, ka satiku kolēģi Lapiņu. Viņš mani nomierināja un lēnām palīdzēja visu sagatavot. Tad beidzot braucu ārā no bāzes. Protams, gribas, lai visiem patīc. Visus pasažierus sveicināju. Iekāpa autobusā sieviete, teicu *labdien*. Tad viņa man norādīja jau pirmajā dienā, ka *labdien* saka tie, kuri kāpj iekšā. Izrādījās, ka šī sieviete ir ētikas skolotāja.

Protams, jutu bailes. Vadīt autobusu ir daudz savādāk nekā braukt ar savu mašīnu. Autobusā tomēr jāpārvadā pasažieri. Atnākot mājās, jutos kā *izspiests citrons*. Domāju, vai vispār rīt būšu spējīga strādāt. Protams, izgulējos un viss bija labi. Tagad saprotu, ka katru dienu arvien vairāk man patīk savs darbs.

-Kā vērtē savas pirmo dienu braukšanas prasmes salīdzinot ar šo brīdi?

Instruktors mums mācīja, ka pie pieturas jāpiebrauc tā, lai divi ķieģeļi būtu starp apmali un autobusu. Protams, ka par visu to satraucos, jo gabarītus konkrētajam autobusam nebiju vēl izjutusi. Klucīši pilsētā arī diemžēl visur nav tik perfekti, kā mācību trasē ir. Biju ļoti priecīga tad, kad, pirmo reizi piebraucot pie pieturas, neaizskāru apmali, sapratu, ka ar mani viss ir kārtībā. Sākumā tiešām bija tā, ka ļoti skatījos uz to, tagad jau tas viss notiek pēc izjūtām.

Diezgan daudz no pasažieriem vīriešiem esmu dzirdējusi frāzi “nu, tu Šūmahers”. Tad jautāju, vai tik slikti braucu. Man atbild, ka tieši labi, un pasažieris mana brauciena laikā jūtas droši. Jāatzīst, tas ir ļoti patīkami no vīriešiem dzirdēt labus vārdus par manu braukšanas stilu. Uzreiz vēlos sēdēt ar taisnāku muguru, paceltu galvu, kad pašapziņa ir pacelta.

Ir gadījies tā, ka, dodoties mājās ar savu privāto mašīnu, redzu pieturu un jau rādu pagriezieni. Bet vienmēr esmu attapusies, ka darba laiks jau galā un atrodos savā personīgajā automašīnā.

-Pēc darba savu brīvo laiku arī pavadi uz riteņiem. Kā sākās Tavs hobijs - braukt ar motociklu?

- Man nav hobija, man ir aizraušanās. Hobijs ir tas, kur esi gatavs ieguldīt daudz laika, līdzekļus. Šis viss ir mana aizraušanās. Viss sākās ar to, ka autobusam, kuru vadīju, priekšā brauca meitene, kura mācās braukt ar motociklu. Sapratu, ka es arī to vēlos. Aizgāju, pieteicos kursus, noliku teoriju. Pirmo reizi, kad braucu par mežu, tas ir kaut kas pavisam savādāks, tās sajūtas aizrauj. Ģimenē mēs visi braucam ar motociklu, pat mazajai meitiņai tas ļoti patīk. Tas ir veids, kā mēs ar ģimeni pavadām laiku kopā .

-Kas ir tas, kas savā darbā patīk visvairāk?

-Reiz redzēju, ka autobusā kāda meitene ļoti cītīgi mācās. Varēju noprast, ka viņai jākārto kāds eksāmens. Kad viņa kāpa ārā, novēlēju viņai veiksmi. Protams, viņas acīs varēja redzēt izbrīnu. Pēc kāda nedēļas šī pati meitene man pateicās. Es esot uzlabojusi viņas pārlicību, un eksāmenu viņa nokārtoja. Tieši tik vienkārši ar dažiem labiem vārdiem ir iespēja uzlabot cilvēka dienu. Visas šīs mazās lietas veido vienu veselumu, patiesi lielu patiku pret savu darbu un pasažieriem.